

Sygn. akt I.C 597/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Wioletta Mierzejewska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko T. M. i B. M.

o zapłatę

I. Zasądza solidarnie od pozwanych B. M. i T. M. na rzecz powoda (...) Bank S.A z siedzibą w W. kwotę 131.802, 92 zł (sto trzydzieści jeden tysięcy osiemset dwa złote 92/100) wraz z następującymi odsetkami :

1) umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 122.617,34 zł (sto dwadzieścia dwa tysiące sześćset siedemnaście złotych 34/100) od dnia 12 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

2) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.129,97 zł (siedem tysięcy sto dwadzieścia dziewięć złotych 97/100) od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia zapłaty ;

3) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.055,61 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt pięć złotych 61/100) od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

II. Zasądza solidarnie od pozwanych B. M. i T. M. na rzecz powoda (...) Bank S.A z siedzibą w W. kwotę 1.665,00 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Odstępuje od obciążania pozwanych brakującymi kosztami sądowymi.

SSO Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I. C. 597/19

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 15.02.2019 r. do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie powód (...) Bank S.A. w W. wystąpił przeciwko B. M. i T. M. o zapłatę, solidarnie, kwoty 131.802,92 zł wraz z następującymi odsetkami:

a) umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 122.617,34 zł (stanowiącej kapitał kredytu) od dnia 12.02.2019 r. do dnia zapłaty

b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.129,97 zł (stanowiącej odsetki umowne za korzystanie z kapitału) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

c) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.055,61 zł (stanowiącej odsetki od zadłużenia przeterminowanego) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

– z tytułu umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 12 marca 2019 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt V. Nc-e. (...) Sąd Rejonowy Lublin Z. w L. żądanie pozwu uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego, w przepisany terminie, pozwani B. M. i T. M. wnieśli sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwani przyznali, iż w dniu 14.07.2016 r. zawarli z powodem umowę kredytu. Jednocześnie pozwani wskazywali, że dokonywali spłat rat kredytu, a chwilowe opóźnienia ze spłatą wymagalnych rat były spowodowane przejściowymi problemami finansowymi. W zaistniałej sytuacji pozwani próbowali dojść z powodem do porozumienia w zakresie dalszej spłaty należności, proponując zmianę warunków spłaty poprzez zmniejszenie wysokości rat i dłuższe rozłożenie ich w czasie. Zawarciem takiego porozumienia powód nie był jednak zainteresowany, co pozostaje w sprzeczności z treścią art. 357§1 kc w zw. z art. 5 kc i powoduje, że nałożenie na stronę pozwaną obowiązku zapłaty kwoty żądanej pozwem stanowi świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 kc, prowadzące też do nieuzasadnionego pokrzywdzenia strony pozwanej. Dalej, pozwani podnieśli, iż kwota żądania wskazana w pozwie została przez powoda zawyżona, przy czym zawyżenie to dotyczy tak kapitału jak i odsetek. Jako bezzasadne i niezajdujące oparcia w umowie pozwani ocenili też nałożenie na nich opłat dodatkowych, w tym m.in. odsetek karnych, upomnień i kosztów egzekucyjnych. Końcowo zaś pozwani argumentowali, że załączony do pozwu dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku ma walor jedynie dokumentu prywatnego i jako taki nie stanowi dowodu potwierdzającego zasadność żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 14.07.2016 r. (...) S.A. w W. (zwany dalej Bankiem) udzielił T. M. i B. M. (zwanym dalej Kredytobiorcami) kredytu konsumpcyjnego gotówkowego w kwocie 138.312,59 zł, oprocentowanego wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku i podlegającego spłacie w 96 równych ratach miesięcznych, przypadających do zapłaty do 20 dnia każdego miesiąca. W umowie kredytu przewidziano przy tym, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez Kredytobiorców zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, Bank będzie pobiera od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481§2¹ kc, poczynając od dnia następującego po wynikającym z umowy i wskazanym w harmonogramie spłat terminie wymagalności danego zobowiązania pieniężnego, aż do dnia spłaty tego zobowiązania. Dodatkowo, na wypadek m.in. opóźnienia Kredytobiorców z zapłatą pełnej raty wynikającej z harmonogramu spłat za co najmniej jeden okres płatności, na rzecz Banku zastrzeżono prawo wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem terminu 30-dniowego, zastrzegając, iż wypowiedzenie takie poprzedzać musi wezwanie Kredytobiorców przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i brak spłaty zaległości w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez Bank terminie. Jednocześnie w umowie ustalono, że po upływie okresu wypowiedzenia Kredytobiorcy są zobowiązani do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kapitału (dowód: umowa kredytu z dnia 14.07.2016 r. /w szczególności §1, 3, 5, 7, i 9/ k. 36-38, harmonogram spłat kredytu k. 22-23 i 97-100, wniosek o udzielenie kredytu k. 76-77v).

Dnia 24.05.2017 r. Bank oraz T. M. i B. M., w drodze aneksu, zmodyfikowali treść umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r., wydłużając – na wniosek Kredytobiorców spowodowany zaległościami w spłacie kredytu – okres kredytowania

o 6 miesięcy i kapitalizując kapitał do kwoty 128.904,63 zł poprzez doliczenie odsetek umownych w kwocie 63,68 zł oraz ustalając wysokość miesięcznej raty kredytu na kwotę 2.026,38 zł. W aneksie tym strony zastrzegły przy tym, iż w przypadku powstania zaległości w spłacie całości lub części dwóch rat określonych w aneksie, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu Kredytobiorców do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania (dowód: aneks do umowy kredytu k. 39-40, harmonogram spłaty kredytu k. 41-42). Następnie, dnia 04.05.2018 r. Bank oraz T. M. i B. M., w drodze aneksu, raz jeszcze zmodyfikowali treść umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r., ponownie wydłużając – na wniosek Kredytobiorców spowodowany zaległościami w spłacie kredytu – okres kredytowania o 5 miesięcy i kapitalizując kapitał do kwoty 122.617,34 zł poprzez doliczenie odsetek umownych w kwocie 422,36 zł oraz ustalając wysokość miesięcznej raty kredytu na kwotę 1.989,87 zł. W tym aneksie także strony zastrzegły, iż w przypadku powstania zaległości w spłacie całości lub części dwóch rat określonych w aneksie, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu Kredytobiorców do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania (dowód: aneks do umowy kredytu k. 43-46, harmonogram spłaty kredytu k. 47-48).

Wobec niespłacania przez Kredytobiorców rat kredytu w terminie, pismem z dnia 03.10.2018 r. Bank wezwał T. M. i B. M. do zapłaty zadłużenia opiewającego wówczas na kwotę 6.319,99 zł i obejmującego kapitał przeterminowany w kwocie 2.158,72 zł oraz odsetki za korzystanie z kapitału w kwocie 4.137,81 zł i odsetki od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 23,46 zł – w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. W wezwaniu do zapłaty zawarto przy tym informację, iż Kredytobiorcy mogą w terminie 14 dni od daty doręczenia przedmiotowego wezwania wystąpić do Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie to doręczono T. M. i B. M.. Pozostało ono jednak bezskuteczne (bezsporne, dodatkowo dowód: wezwanie do zapłaty k. 55-56, potwierdzenie nadania przesyłki k. 57).

Pismem z dnia 05.11.2018 r., wobec niespłacania rat kredytu w terminie, Bank wypowiedział T. M. i B. M. umowę kredytu z dnia 14.07.2016 r. Wypowiedzenie to doręczone zostało każdemu z kredytobiorców dnia 26.11.2018 r. przesyłką poleconą za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (dowód: wypowiedzenie umowy kredytu k. 51 i 53, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 52 i 54). Następnie, pismem z dnia 03.01.2019 r. Bank wezwał T. M. i B. M. do zapłaty całej wymagalnej należności z tytułu umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r., opiewającej na kwotę 122.617,34 zł z tytułu należności głównej, 7.129,97 zł z tytułu odsetek za korzystanie z kapitału i 243,60 zł z tytułu odsetek od zadłużenia przeterminowanego (dowód: wezwanie do zapłaty k. 49-50).

Dnia 21.02.2019 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych potwierdzający istnienie po stronie T. M. i B. M. zadłużenia z tytułu umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r. na kwotę 131.802,92 zł, w tym należność główna – 122.617,34 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału za okres od 20.07.2018 r. do 03.01.2019 r. – 7.129,97 zł i odsetki od zadłużenia przeterminowanego za okres od 20.07.2018 r. do 11.02.2019 r. – 2.055,61 zł (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 23). Kwoty w wyciągu tym wskazane odpowiadały aktualnemu podówczas zadłużeniu T. M. i B. M. z tytułu umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r. (dowód: wydruk operacji na rachunku kredytowym k. 24-33).

T. M. ma 55 lat, a B. M. ma lat 51. Oboje są osobami zdrowymi i nie mają nikogo (poza sobą) na utrzymaniu. Są właścicielami 22 hektarowego gospodarstwa rolnego nastawionego na hodowlę bydła mlecznego. Od 2017 r. borykają się z problemami finansowymi; ich zadłużenie wobec różnych instytucji wynosi ok. 1.000.000,00 zł i jest egzekwowane komorniczo (bezsporne wobec wyjaśnień informacyjnych pozwanego T. M. 00:01:02-00:07:43 rozprawy z dnia 14.10.2019 r. niekwestionowanych przez stronę powodową).

Sąd zważył, co następuje:

1) w zakresie oceny materiału dowodowego:

Zgromadzone w sprawie niniejszej i przywołane w ustaleniowej części uzasadnienia dowody z dokumentów ocenił Sąd jako wiarygodne. Podkreślić przy tym należy, że strona pozwana negowała de facto jedynie jeden z nich, a mianowicie wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 21.02.2019 r. Jeśli chodzi o moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych,

to oczywiście rację przyznać należy pozwanym, iż dokument ten stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, a zatem dowodzi jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Wynika to wprost z treści art. 95 ust. 1 a w zw. z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz.U. z 2018 poz. 2187). Posiadanie przez wyciąg z ksiąg bankowych wyłącznie waloru dokumentu prywatnego nie świadczy jednak jeszcze o tym, że wyciąg ten nie odzwierciedla rzeczywistego stanu rzeczy. Wyciąg taki podlega ocenie Sądu razem ze wszystkimi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 kpc. Zestawiając treść przedmiotowego wyciągu z pozostałymi, niekwestionowanymi przez stronę pozwaną dokumentami przedłożonymi przez powoda (w szczególności umową kredytu, aneksami do tejże umowy kredytu, harmonogramami spłat kredytu oraz wydrukami operacji na rachunku kredytowym pozwanym, które odzwierciedlają kwotę kredytu wypłaconego pozwanym przez powoda i kwoty uiszczone przez stronę pozwaną tytułem spłaty kredytu) dojść należało do przekonania, iż zadłużenie widniejące na spornym wyciągu z ksiąg bankowych odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanego z umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r.

2) w zakresie oceny prawnej żądania pozwu

Zgodnie z treścią z art. 69 ust. 1 i 2 cyt. ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna przy tym być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

Biorąc pod uwagę treść powyższego przepisu stwierdzić należało, że umowa zawarta przez strony postępowania w dniu 14.07.2016 r. niewątpliwie spełniała wymogi umowy kredytowej. Celem kredytu udzielonego pozwanym przez powoda było bowiem zaspokojenie potrzeb konsumpcyjnych pozwanym i w tym zakresie umowa niewątpliwie została zrealizowana. Wynika to jednoznacznie z wydruku operacji bankowych na rachunku kredytowym (k. 24-33) złożonych do akt przez powoda. Faktu wypłacenia kwoty kredytu ustalonej umową z dnia 14.07.2016 r. pozwani nie negowali zresztą.

W ocenie Sądu, umowę kredytu z dnia 14.07.2016 r. uznać też należało za skutecznie wypowiedzianą przez stronę powodową. Oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia tejże umowy bezspornie doręczone zostało bowiem pozwanym w dniu 26.11.2018 r., a poprzedziło je wezwanie do zapłaty spełniające wymogi z art. 75 c cyt. ustawy Prawo bankowe. Wezwanie to zawierało bowiem żądanie uregulowania zapadłego zadłużenia w terminie 14 dni od daty jego doręczenia oraz pouczenie o możliwości wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację tegoż zadłużenia w ciągu 14 dni od otrzymania wezwania.

Uznając, że powód skutecznie wypowiedział pozwanym umowę kredytu z dnia 14.07.2016 r., rozstrzygnąć już tylko pozostało ostatnią ze spornych w sprawie niniejszej kwestii, a mianowicie kwestię zasadności wysokości kwoty dochodzonej przez powoda (pozwani w tym zakresie zgłaszali bowiem zarzuty). Rozstrzygając powyższy spór mieć należało na względzie, że w procesie związanym z wykonaniem umowy kredytu, co do zasady, powód zobowiązany jest udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że oddał do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony kwotę środków pieniężnych na ustalony cel, pozwany zaś – że świadczenie swoje w postaci zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z prowizją i odsetkami w oznaczonych terminach spłaty wykonał (por. art. 69 cyt. ustawy Prawo bankowe oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie I ACa 174/14 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr 1506240 – odnoszący się wprawdzie do umowy pożyczki, ale adekwatny do sprawy niniejszej w zakresie rozkładu ciężaru dowodu). Powyższe stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, zaś do przeciwnika – okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18

grudnia 2014 r. w sprawie I ACa 877/14 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr 1661229 – odnoszący się wprawdzie do umowy pożyczki, ale adekwatny do sprawy niniejszej w zakresie rozkładu ciężaru dowodu).

Uwzględniając powyższe stwierdzić należało, że skoro powód wykazał fakt zawarcia w dniu 14.07.2016 r. umowy kredytu z pozwanymi oraz fakt oddania do dyspozycji pozwanych kwoty kredytu, to wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku dowiedzenia faktu pozytywnego. Natomiast pozwani, zdaniem Sądu, faktów niweczących powództwo nie wykazali w ogóle. Odnotować przy tym wypada, że zarzuty pozwanych w omawianym zakresie sprowadzały się przede wszystkim do zanegowania kwoty dochodzonej pozwem z uwagi na wykazywanie jej przez powoda wyciągiem z ksiąg bankowym. Rzecz jednak w tym, że po podniesieniu tychże zarzutów w sprzeciwie, strona powodowa złożyła do akt sprawy dokumenty (harmonogramy spłat kredytu oraz wydruki operacji na rachunku kredytowym pozwanych odzwierciedlające kwotę kredytu wypłaconego pozwanym przez powoda i kwoty uiszczone przez stronę pozwaną tytułem spłaty kredytu), których pozwani nie podważali i których zestawienie z treścią spornego wyciągu z ksiąg bankowych pozwoliło Sądowi ukształtować przekonanie, iż zadłużenie widniejące na spornym wyciągu z ksiąg bankowych odpowiada faktycznemu zadłużeniu pozwanych z umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r. Jak chodzi o wiarygodność wyciągu z ksiąg bankowych przedłożonego przez powoda w pełni aktualne pozostają uwagi poczynione w pkt 1 części zważeniowej niniejszego uzasadnienia, stąd też zbędnym jest ich powielanie. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pozwani nie powoływali się w toku procesu na dodatkowe wpłaty na poczet spłaty kredytu, których powód nie ująłby w swej ewidencji, co mogłoby ujemnie wpływać na wyliczenia powoda w zakresie dochodzonej należności. Dodać należy przy tym, że zarzuty sprzeciwu dotyczące wysokości kwoty dochodzonej pozwem w zakresie kosztów upomnień i kosztów egzekucyjnych były całkowicie nieadekwatne do realiów sprawy niniejszej. Powód takich należności od pozwanych w ogóle bowiem nie dochodził. Jeśli zaś chodzi o odsetki za korzystanie z kapitału i od zadłużenia przeterminowanego, to zasada i metoda ich naliczenia wynika wprost z zawartej przez strony postępowania umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r. oraz aneksów do tejże umowy. Końcowo zaś dodać godzi się, że na rozprawie w dniu 14.10.2019 r. pozwany T. M. wprost oświadczył, iż nie kwestionuje zadłużenia wobec powoda (k. 69).

Biorąc powyższe pod uwagę, twierdzenia pozwanych o zawiżeniu należności dochodzonej przez powoda ocenił Sąd jako gołosłowne i bezpodstawne.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanych tyczącego się naruszenia art. 357§1 kc w zw. z art. 5 kc poprzez brak zainteresowania strony powodowej zawarciem porozumienia renegotjującego warunki spłaty kredytu z dnia 14.07.2016 r. stwierdzić należy, że jest on całkowicie chybiony. Trzeba bowiem pamiętać, że powód – na skutek dwóch próśb pozwanych wywołanych problemami finansowymi i zaległościami w spłacie kredytu – podpisał z pozwanymi aneksy do umowy kredytu z dnia 14.07.2016 r., wydłużające termin spłaty tegoż kredytu pierwotnie o 6 miesięcy (w roku 2017), a następnie o kolejne 5 (w roku 2018), obniżając jednocześnie w ten sposób ratę miesięczną spłaty kredytu. Rzecz cała w tym, że powyższe nie zmieniło sytuacji pozwanych, którzy w dalszym ciągu nie spłacali rat kredytu. W takim zaś stanie rzeczy wypowiedzenie kredytu pozwanym przez powoda nie może być traktowane jako naruszenie art. 5 kc; wypowiedzenie to nie może też być traktowane jako naruszenie art. 357§1 kc jako że przepisu takiego w kodeksie cywilnym po prostu brak. Powyższej konstatacji nie zmieniloby nawet gdyby uznać, że zarzuty pozwanych w omawianym zakresie wywodzone były z treści art. 357¹ kc. Hipotezą powyższego przepisu są objęte bowiem tylko zdarzenia nadzwyczajne o charakterze nagłym, powszechnym, niezależne od woli stron i wykraczające poza typowe ryzyko gospodarcze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 r. w sprawie I CSK 640/18, dostępne w zbiorze Legalis). Problemów finansowych pozwanych (o charakterze przejściowym zresztą, jak wskazywali to pozwani) do zdarzeń takich zaliczyć się nie da.

W konsekwencji żądanie pozwu uznać należało za usprawiedliwione w całości. Dlatego też orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 kpc. Skoro pozwani proces niniejszy przegrali w całości, to – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania – winni zwrócić powodowi wszystkie wyłożone w jego toku koszty, na które złożyła się opłata od pozwu uiszczona przez powoda w kwocie 1.665,00 zł.

O brakujących kosztach sądowych orzeczono zaś z mocy art. 102 kpc, mając wzgląd na niewątpliwie trudną sytuację pozwanych.

SSO Aneta Ineza Sztukowska